

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 800

Letna naročnina L 1.500

Letna inozemstvo L 2.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XII. - Štev. 49 (618)

Gorica - četrtek 15. decembra 1960 - Trst

Posamezna številka L 30

Zmagala je razsodnost **Tragični dnevi v Alžiriji**

V rimskem senatu je po 20 urah trdega in zelo bojevitega razpravljanja zmagala pamet in razsodnost; senatorji so odobrili zakon, ki ureja zadevo lepjenja lepakov po mestnih zidovih in javne reklame. Po senatorju, ki je zakon predlagal, se imenuje »Legge Migliori«. Potreben je bil in vsi pošteni državljani smo ga že dolgo pričakovali. Pot do njega je bila pa težka in polna bojev. Krivi so za to zopet vedno kričavi in nezadovoljni levčarji, ki se upirajo zoper vse, kar pametnega predlagajo demokristjani ali drugi, da bi ozdravili ali vsaj omilili nesnago, ki maže italijansko javno življenje.

Kako je s filmsko in drugo propagando v naši državi, smo lahko vsi priče. Tudi naš list je že večkrat opomnil na nedostojne lepake, ki pogosto preplavljajo oglasne deske po Gorici in Trstu. Letos smo za veliko noč opozorili na tak nedostojen lepak, ki so ga v Gorici razobesili na sam Veliki petek v zasmeh Kristusu in njegovi odrešilni smrti. Leta 1956 je pa sv. oče Pij XII. opozoril v javnem govoru, kako so s podobnimi lepaki oskrbnili zidove rimskega mesta, ki bi tudi po konkordatu moralo ohraniti svoj resni značaj središča krščanstva. Pred vhodi v kinodvorane mora pošten človek pogosto mimo z naglim korakom, če noče, da mu bo kdo mimogredočih škodoželjno očital; Tudi vas mikajo nage ženske! Stvar je prišla že tako daleč, da se je zganila tudi sodna oblast in morala večkrat razpravljati o takih nemoralnih lepkih. Pred nedavnim se je zgodilo to tudi v Trstu, četudi sodnik, po našem mnenju, v tem primeru ni storil svoje dolžnosti, ker je krivce oprostil.

Spekulacije brezvestnih lastnikov kinodvoran, velikih filmskih industrijev, igralcev in ne nazadnje tudi komunističnih agitpropovcev so si osvojile izključno pravico, kaj smejo in česa ne smejo Italijani gledati v reklamah po zidovih. Igrajo na nizkotne nagone pri množicah, da delajo propagando za svoj žep. Kar je najbolj čudno pri tem je, da tako propagando najbolj podpirajo levčarji, to je komunisti in socialisti. Saj gre vendar za kapitaliste, ki tako reklamo izrabljajo le v svojo materialno korist. Glede tega navidez nasprotujočega si nastopa socialkomunistov v obrambo pornografije ital. kapitalističnih krogov je stvar bolj preprosta, kot bi se zdelo. Pravilno jo je prikazal tudi tržaški »Piccolo« v nekem članku preteklega tedna. Marksisti namreč igrajo na znano Marksovo tezo: kapitalistični svet je treba do dna socialno in moralno korumpirati, ga privedi na rob vsestranskega propada, razgaliti pred ljudskimi množicami vso njegovo gnobilo, resnično in namišljeno, da ga bo ljudstvo zastudilo in se od njega odvrnilo; tedaj bo ljudstvu v večji svetlobi in prikupnosti zasijala socialistična morala, in socialistični red, ki vsega tega ne trpi. To so komunistični govorniki v senatu tudi poudarili in pokazali na Sovjetsko zvezo kot na moralno zgledno državo. Pri tem računajo, da se bodo ljudske množice socializmu še bolj oklenile in mu pomagale do hitrejše zmage. Če imamo pred očmi to trditev Karla Marksa, potem bomo razumeli, zakaj marksisti povsod branijo nemoralne filme, knjige, predstave, prireditve, razstave itd. Seveda pa potem svojih resničnih ciljev ne odkrijejo, temveč se zatekajo k izgovorom, da nastopajo tako zato, ker hočejo braniti svobodo umetnosti in izražanja zoper državno cenzuro in nasilno poseganje Cerkve v državno življenje. Zato je bilo pri zadnjih razpravah v senatu slišati veliko lepih besedi o svobodi umetnikov ter o klerikalni poplavi v Ital. republikli.

To farizejstvo socialkomunistov je treba poznati in ga razgaliti, ker je grdo in ostudno. Saj vsi vemo, kakšno svobodo uživajo umetniki, pisatelji, igralci, pesniki in drugi v državah s komunističnim režimom. Pisatelj Pasternak v Sovjetski Rusiji in zaprti madžarski umetnik

ki, filozofi, učenjaki so nam več kot glasne priče iz zadnjih časov o tem, kakšno svobodo izražanja priznavajo marksisti tam, kjer oni vladajo. Zato je vsakemu pametnemu človeku več kot jasno, da državne oblasti ne smejo pustiti, da jih marksisti ustrahujejo s svojim vpitjem in razsajanjem. Prav tako pa mi drugi državljani ital. republike ne smemo biti tako neumni, da bi verovali v argumente in dokaze raznih agitpropovcev, pa naj bodo še tako zgovorni in kričavi, ko vpijejo zoper cenzuro, ki jo je vlada vpeljala glede lepakov, in ki jo misli vpeljati tudi glede filmov in drugih predstav. Zavedajmo se, da so komunisti plašni in zmagujejo le, kjer imajo opravka z zajci in neumnimi budali. Pred pogumnim človekom, ki sprevidi njih nakane, se pa umaknejo.

Hvaležni moramo biti zato vsem, ki so pomagali, da je bil v senatu odobren zakon Migliori, ki pravi: »Po zakonu se kaznuje vsakdo, kdor proizvađa, uvaža, lepši in razstavlja na javnem prostoru, ali do katerega ima javnost dostop, risbe, slike, fotografije in likovne predmete, kakorkoli namenjene za javnost, kateri žalijo sramežljivost ali javno dostojnost, z ozirom na posebno občutljivost mladoletnih pod 18. letom.«

Kongo in komunistične spletke

Z aretacijo bivšega ministrskega predsednika Lumumbe se je položaj v Kongu občutno poslabšal. Strasti, ki so dotlej telele pod navidez mirno žerjavico, so se spet razplamtele. Pri podžiganju političnih strasti v tej največji afriški državi imajo najbolj prste vmes tuji, izvenkongoški elementi kot so Ghana, Gvineja, Nasser in drugi. Za temi in preko teh pa stojijo Sovjeti, ki se po vsej sili hočejo vsidrati v osrčju Afrike, odkoder bi potem prodirali v ostale dežele Afrike. To je bistvo vseh spletk okrog Lumumbe in Konga.

Kot znano so Lumumbo ujeli vojaki polkovnika Mobutuja, ki ima trenutno oblast v rokah, na begu v Stanleyville, kamor je dejal, da gre na pogreb svoje hčerke. Polkovnik Mobutu je pa zavohal, da se Lumumba v Stanleyvillu, kjer je večina prebivalstva na strani Lumumbe, pripravljala na revanžo proti njemu, in ga je zato prehitel ter ga nemudoma ukazal aretirati ter ga pripeljati v Leopoldville. Obenem je naznanil, da bo Lumumba postavljen pred sodišče pod obtožbo, da je kršil ustavne zakone in demokratske svoboščine, ter da bo v zaporu ostal toliko časa, dokler ne bodo v Stanleyvillu izpustili Mobutujevih pristašev. — V torek je pa prišla vest, da se je oklical za edinega postavnega voditelja vlade v Kongu bivši podpredsednik Lumumbe vlade.

Aretacija Lumumbe je spravila iz ravnotežja njegove dejanske gospodarje, ki so Sovjeti in drugi komunisti, ki že od vsega početka slepo podpirajo Lumumbo, ker so upali, da se z njegovo pomočjo polastijo oblasti v Kongu. Zagnali so zaradi tega velik vik in krik proti Mobutuju, Združenim narodom in Ameriki. Več tako zvanih nevtralnih afriško-azijskih držav je sklenilo zaradi tega odpoklicati svoje vojske in drugo osebje v okviru Združenih narodov. Tem se je nepričakovano pridružila tudi Titova Jugoslavija, Ceylon ter

Predsednik francoske republike general De Gaulle je v petek odpotoval na inšpekcijsko potovanje v Alžirijo, kljub temu da mu je novoimenovani minister za Alžirijo Joxe iz varnostnih razlogov odsvetoval potovanje v tem kritičnem trenutku. Toda general se je, ne meneč se za nasvete varnostnih organov, odpravil v Severno Afriko, v samo sršeno gnezdo, da se na lastne oči prepriča o razpoloženju alžirskega prebivalstva, predvsem muslimanov in Francozov, ter o zanesljivosti vojske in policije, na predvečer napovedanega ljudskega glasovanja o začasnih političnih ustanovah Alžirije, ki bo 8. januarja.

Že pred prihodom francoskega predsednika se je položaj v glavnih alžirskih mestih, kjer prebivajo francoski koloni, nevarno zaostri. Brž pa ko je De Gaulle stopil na alžirsko tla, so stopili v akcijo s protivladnimi demonstracijami, ki so posebno silovit obseg zavzele v glavnem mestu Alžiru. Nacionalistični fronta za francosko Alžirijo je uspelo izpeljati splošno stavko, tako da so lahko vsi šli na ulice demonstri-

rat proti politiki generala De Gaulle. Spopadli so se s policijo in vojsko, ki je nastopila proti francoskim skrajnežem brez oklevanja, ter metali nanjo para-diznike in kamenje. Bilanca prvih dveh dni je bila en mrtev in sto ranjenih ter 400 priprtih.

Položaj pa se je v Alžiru nepričakovano poslabšal v nedeljo, ko so prvič stopili na ulice muslimani proti Francozom. Doslej je muslimansko prebivalstvo stalo ob strani, in v nedeljo so se vsuli iz svojih mestnih četrti kakor čebele iz panja ter se hoteli spopasti s francoskimi koloni. Vmes je posegla vojska in streljala. Obležalo je skoraj 70 mrtvih med Arabci in Evropejci. Več sto je bilo ranjenih in okrog 500 aretiranih. — V nedeljo so se na minaretih mošej prvič pojavile zelene zastave alžirske osvobodilne fronte in se slišali klici: Ferhat Abbas na oblast! Živela muslimanska Alžirija!

Neredi so se nadaljevali še v ponedeljek. Skupno število mrtvih je s tem naraslo na okrog 100, ranjenih pa je bilo kakih dva tisoč. Tako visokega števila m-

rtvih v komaj dveh dneh še ni bilo, odkar traja alžirska vojna. Žrtve so večinoma iz vrst muslimanov, na katere so streljali padalci in po zadnjih poročilih tudi evropski demonstranti.

Odmevi alžirskih dogodkov

Krvavi dogodki v Alžiru so presenetili pariške kroge. Sam general De Gaulle je skrajšal svoje potovanje po Alžiriji za en dan ter se že v torek vrnil domov. Vsi se sedaj sprašujejo, kaj bo pariška vlada ukrenila s francoskimi prenapetimi v Severni Afriki. Sedaj je več ko dovolj jasno, da ima De Gaulle proti sebi ne samo alžirske nacionaliste, ampak tudi francoske. Zdelo se je, da bo mož s svojo bolj liberalno politiko rešil v Afriki, kar se še za Francijo rešiti da, čeprav ni moč reči, da je čas vedno delal v njegov prid. Toda, kar se je v nedeljo zgodilo v Alžiru, da so se muslimani zdrzneli iz pasivnosti ter odločno posegli v boj, ne bo moglo ostati brez posledic.

Že sedaj je mogoče ugotoviti, da za Francijo ugodni rešitvi alžirskega vprašanja največ škodijo francoski koloni v Severni Afriki, ki se nočejo odpovedati svojim privilegijem in razumeti, da gredo časi kolonialnega gospodarstva nezadržno h koncu in da se je treba v svojo korist sprijazniti s stvarnostjo.

General De Gaulle je med svojim večdnevним bivanjem v Severni Afriki obiskal več mestnih in vojaških središč. Povsod so ga muslimani prijazneje sprejeli kot pa rojaki Francozi. Muslimansko prebivalstvo je vzklikalo De Gaulle, Evropejci pa so ga izžvižgali in vpili: »De Gaulle na vešala!«, ko se je pomešal med muslimansko množico in se z njimi rokoval.

Alžirsko vprašanje pred ZN

Medtem je v Združenih narodih v polnem teku politična razprava o alžirskem vprašanju. Francoski delegat se razprave ne udeležuje. 21 afro-azijskih držav je predložilo resolucijo, naj se v Severni Afriki izvede ljudsko glasovanje pod nadzorstvom Združenih narodov.

Francoska zbornica pa je že pretekli teden z 272 glasovi proti 215 odobrila že tretjič zakon o tako zvanih francoski atomski udarni sili, ki ga je senat dvakrat zavrnil. Sedaj je zakon dokončno odobren.

Učinek teh pisemc je bil, da so iz vseh izlozb izginile vse igrače, ki so predstavljale bojno orožje.

Prav bi bilo, ko bi vsi otroci začeli tako razorožitveno kampanjo.

Zalostna smrt mladega begunca

Strašno smrt je našel komaj 17 letni Stevo Telebuh, ki je pred kratkim prbežal iz Jugoslavije in bil nastanjen v begunskem taborišču pri Sv. Soboti. Življenje v taborišču mu ni bilo všeč. Zaželel si je prostosti, dela. Zmenil se je s 24 letnim Radušo Radkovičem in skupaj sta nato skrita pod železniškim vozom Orient-expressa skušala zbežati v Francijo. Toda že med Tržičem in Pierisom so Stevu pošle moči in je padel pod kolesa, ki so ga strašno zmrcvarile. Raduš se je peljal še do Pierisa, kjer je javil nesrečo na poveljstvu karabinerjev. V bližini San Pola so nato našli truplo nesrečnega Steva in ga pripeljali v mrtvašnico.

Kratke novice

Nevarni zavezniki

Italijanska radikalna stranka prinaša nesrečo svojim zaveznikom. Radikali so nastopili prvič samostojno leta 1948. Pri volitvah 1. 1953 so se povezali z liberalno stranko. Volilni izid je bil porazen. Liberalna stranka je zgubila 200.000 glasov. Pri naslednjih volitvah leta 1958 so se radikalni pridružili republikancem, ki tudi niso imeli sreče z novimi zavezniki. Tudi oni so zgubili približno 200.000 glasov. Pri zadnjih volitvah je radikale sprejel v svoje okrilje Nenni in izgubil okoli 200.000 glasov. Nekateri izražajo upanje, da se bodo pri prihodnjih volitvah radikalni pridružili komunistom.

2 milijona rubljev za verske knjige

V Moskvi so prišli na sled neki tajni agenciji, ki je v državni tiskarni tiskala knjige verske vsebine. Lastnik te tajne agencije je bil neki Sergij Kazeev, ki je dobro razumel potrebe ruskega ljudstva. Dal je natiskati več tisoč ruskih molitvenikov in drugih verskih knjig in s tem zaslužil preko 2 milijona rubljev (približno 300 milijonov lir).

Otroci nočejo orožja za igrače

V Bergamu, kjer imajo navado, da obdario otroke za praznik sv. Lucije, so otroci tej ljubki svetnici pisali pismo, kakor pri nas sv. Miklavžu. Prosili so jo seveda igrač, a z izrecno željo, da bi te igrače ne predstavljale nobenega orožja.

NAŠ TEDEN V CERKVI

18. 12. 4. adv. nedelja (kvatrina): sv. Timotej in Mavra, m.
19. 12. ponedeljek: sv. Urban V., papež; sv. Teja, m.
20. 12. torek: sv. Kristijan, škof
21. 12. sreda: sv. Tomaž, apostol
22. 12. četrtek: sv. Frančiška Kabrini, dev.
23. 12. petek: sv. Viktorija, m.
24. 12. sobota, Sveti večer: sv. Adam in Eva

SV. TIMOTEJ IN MAVRA († 15. 12. 304) sta bila doma v Zgornjem Egiptu blizu mesta Tebe.

Timotej je bil zelo razumen. Goreče je deloval za razširjanje krščanske vere. Poročil se je s še precej mlado Mavro. Pa kmalu po poroki je izbruhnilo hudo preganjanje pod cesarjem Dioklecijanom. Njegov zet Galerij ga je na Vzhodu zvesto posnemal v preganjanju. Timotej je bil med prvimi zatočen, da je kristjan.

Timoteja so hudo mučili. Sodnik je poklical Mavro, naj gre k mučenemu možu in ga pregovori, da zataji vero. Mavra je res šla k možu, oblečena kot nevesta. Timotej jo je pa odločno zavrnil: »Ali si kristjanka ali poganka?« Ko ji je še govoril, je Mavra spoznala svojo zmotu. Hudo je zajokala. Javno je priznala, da je kristjanka. Sodnik je bil razočaran. Ko je videl, da se mu njegova nakana ni posrečila, je dal mučiti tudi Mavro. Oba je dal križati.

Srečen zakon, kjer sta mož in žena verna.

4. adventna nedelja

»Vsaka dolina naj se napolni in vsak hrib naj se zniža«

Kaj je to, kar zahteva Janez Krstnik? »Vsaka dolina naj se napolni, vsak hrib ali grič naj se poniža.« Ali je kak geometer ali zemljemerec? Takoj razumeš, da govori o duhovnem življenju. O napakah, ki jih moramo odpraviti, če hočemo »videti zveličanje božje.«

1. Hrib. Kaj sta hrib in grič v duhovnem življenju? Ošabnost, domišljavost. Zapirata pot k Bogu in k resnici. V uho in srce nekaj šepeta: »Čemu bi hodil poslušat pridige, saj vse veš, saj si že toliko bral, saj si bil po svetu, saj si že toliko videl, toliko izkusil!«

Ta »hrib in grič« obrneta tvoj pogled vate in ti zapreta oko v Boga in njegovo pravico. Od vere sprejmeš le, kar je vseh tvojih samoljubnosti. Če ti tovariš reče, zakaj hodiš v cerkev, se že omaja tvoja vera, skoraj ne upaš več v cerkev ali se pokrižati, kaj šele vzeti v roke mašno knjižico in iz nje moliti.

Ce zapaziš v sebi tale hrib ali grič, ga začni odnašati, da ga zravnaš. Le poslušaj Janeza Krstnika: »Vsak hrib in grič se ponižaj!« Koliko vozov zemlje je treba odpeljati, predno se poniža in zravna hrib! Tudi v duhovnem življenju ne odpraviš svojih napak le s trdnim sklepom pri spovedi. To je začetek. Treba je pa dan za dnem nižati svojo ošabnost. Ali ne moliš vsak dan v oče našu: »Odpusti nam naše dolge, ne vpelji nas v skušnjavo?« In pri zdravamariji: »Prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri?« Če priznavaš svojo grešnost, se ponižuješ, hrib odnašaš. Kmalu boš stekel k Bogu!

Neka pobožna gospa je tožila duhovniku, da jo je sosed po krivici zelo ponižal. Ta ji je odgovoril: »Jezus se je pa danes pred vami zelo ponižal, ker je prišel v vaše srce v sv. obhajilu!«

2. Dolina. To je nižava, globina, ki se ne dviga k Bogu. Ta nižava je grešna navada. Manjka močne volje. Volja drvi navzdol kot voz po klancu.

Koliko je takih grešnih navad! Počasi se začne, pa se pogreza bolj in bolj v jamo in prepad, če se ne boriš proti.

Pamet ti kliče, da to ni prav, vera te uči: »Premaguj se!« Pa je tako težko! A ti kliče Janez Krstnik: »Vsaka dolina naj se napolni!« Oh, koliko lopat srčnih vzdihov, koliko skal trdnih sklepov, koliko molitev in prošenj je treba proti silni moči železne srajce, grešne navade, da zasuješ to globino napak!

Treba je dnevnega truda, da zmagaš. Ne smeš obupati. Neki škotski vojskovodja je bil premagani. Na begu se je skrival v jamo. Tam je zapazil pajka, ki je plezal na strop, pa je sredi plezanja padel na tla. Komaj je pa padel, je spet začel plezati. Trinajstkrat se mu je ponesečilo. Vojskovodja si je mislil: »In jaz?« Vrnil se je. Zbral vojake in pregal iz domovine sovražnika. — In ti? Opogumi se. Znova v boj proti grešni navadi!

Konec. Napoleon je imel hrabrega grenadirja. Obljubil mu je za hrabrost in stanovitnost naj-

P. STANISLAV P O D E R Ž A J

Prazniki in bogovi v Indiji

DVA MILIJONA dolarjev bo šlo prihodnjo sredo v zrak samo v naši Kalkuti. Koliko šele širom Indije. Candernagor ne bo zaostal. Toliko bodo namreč stale rakete, bombe in podobno, kar bodo hindi tisti dan požgali boginji Kali na čast. To bo že tretji večji v ciklu praznikov tekom tega meseca. Durgu častijo devet dni, Lakšmi eden, en dan pa Kali. Vmes so še drugi prazniki, ko se postijo in kopljejo v Gangesu, se medsebojno pogoščajo, obhajajo dan sprave in se objemajo; doma, po uradih in kar na cestah. Koliko bodo šele pojedli slaščic, nakupili lišpa, kinča, zlatine in oblačil! Zdi se, da vsa dežela te dni samo kupuje. Tudi največji revež bo nosil novo prazno obleko.

Ce greš te dni po drugače pustih mestnih ulicah (imel sem v Kalkuti opravka več dni), se ti bo zdelo, da si stopil v kakšno pravljino deželo. Mirrijade luči (samo v Kalkuti so letos postavili 1560 obcestnih oltarjev, v Candernagoru jih tudi ni bilo malo). Pri vsakem se v morju luči in okrasov gizdajo bogovi in boginje. Po cestah se prelivajo stotisočglave množice, vse praznično oblečene in praznično nasmejane. Vse mesto daje vtis žive razstave in parade oblek, napudranih moških in smejočih se in žrgolečih Bengalk v bluzah in sarijih, tako živih barv, ka-

kor da so ravnokar stopile s Picassovih slik: azurne, škrlatne, rumene, svetlo in temno zelene in modre..., spetih in prešitih s kili zlata in srebra. Poznam se z Bengalko — sem že večkrat pri njih pil čaj — ki ji niso zadosti lastni uhlji, ko se nališpa, si jih pokrije z zlatimi...

Z indijskega Olimpa

Pri templjih buče bobni. V dolgih vrstah čakajo obiskovalci. Za red skrbi policija (na »stotine uzmovičev in žepnih tatov je za vsak slučaj še pred prazniki spravila na varno,« dokler ne bodo prazniki končani). Klanjajo se malikom, z oblaki kadila obdanimi. Bogovi se drenjajo na oltarjih in se celo menjavajo, kakor pač velevajo zgodbe verskih epov Ramajane in Mohabharata. Iste boginje se javljajo v nasprotujočih si vlogah, n. pr. Camunda in Durga. Nárjajan — bog, ki vse vzdržuje in ohranja — mora z oltarja, ko se Durga prelevi v Camundo. Slednja je pre(na)silna, da bi ga trpela poleg sebe kot vrednega oboževanja.

Bog s slonovo glavo in bog podrostri Goneš je priljubljenejši bog skoraj vsake družine. Tudi javno ga zelo častijo. Kako je postal bog modrosti, je mična družinska zgodba z indijskega Olimpa, himalajske gore Kóljaša. Bog Siva nima palače. Živi na tej gori, kamor ga je pregnal božanski tekmeč Brama, ker mu je Siva v boju za prvenstvo odsekal eno glavo. Pri Sivu in ženi Durgi stanujejo njihovi štirje otroci: Lakšmi, boginja sreče in bogastva starši otroke hvalijo z »lakšmi-fant, lakšmi-pučka«, včasih tudi odrasle; še mene je enkrat doletela čisto nepričakovano pohvala »lakšmi-Father!«; Saraswati, boginja umetnosti, starejši brat Goneš, bog modrosti, in mlajši Kartik, vrhovni poveljnik armade bogov.

Sveta knjiga pripoveduje, da sta se nekoč Goneš in Kartik sprla. Začela sta tako vpiti, da se je oče Siva oglasil: »Kaj se pripravata?« Kartik razburjeno odgovori: »Oče, ali nisem jaz modrejši od Goneša?« Goneš pa mirno. »Cisto gotovo ne, oče, jaz sem modrejši.« Gospod Siva smehljaje razsodi: »Dobro, pomerita se. Tisti, ki bo ves svet obšel v najkrajšem času, bo s tem dokazal, da je modrejši.« Kartiku je bila tekma kot voda na mlin. Brž zajaše svojega jezdnega Pava, Goneš pa počasi osedla svojo družico na potovanjih — debelo Podgano. Siva namigne: »Priljubljena? Start!« In že Kartik odfrči na pavu in izgine na obzorju. Goneš pa le z glavo strese in globoko vzdihne. Siva ga začudeno pogleda in se usede. Nakar Goneš zaobrne podgano in z njo pojezdji okrog Siva, potem pa z nje zleze in čaka. Kmalu se Kartik pokaže na nasprotni strani obzorja in v par minutah že zmago-slavno razjaha. Ko zagleda Goneša, kako se za očetom skriva, prezirljivo vpraša: »Kako torej, Gospod, se nisem jaz prej vrnil? Nisem torej jaz modrejši od brata?«

Marijina legija na Koreji

Pod predsedstvom apostolskega vikarja v Kwangju na Koreji, ki je bil leta 1953 pobornik za ustanovitev znane apostolske organizacije Legio Mariae, Marijine legije, se je vršil prvi korejski kongres te organizacije. Od leta 1953 je Marijina legija desna roka pri apostolatu misijonarjem in bi jo mogli imenovati specializirana katoliška akcija. V njej je vpisanih skoraj 41.000 članov. Organizacija obstoji v 148 župnijah, od 258 župnij na Koreji. Kongresa se je udeležilo nad 300 zastopnikov.

Krščanski socialni red — edina obramba zoper komunizem

Na koncu svojega jesenskega zasedanja so mehikanski škofje naslovili svojim vernikom poseben poziv, v katerem je med drugim rečeno, da je edino sredstvo, ki je zmoglo ustaviti nevarnost komunizma, krščanski socialni red. Škofje istočasno proučajo za vsa dežela praznovanje posebnega Marijanskega leta ob 50-letnici proglasitve Matere božje guadalupske za patrono Južne Amerike. To Marijino leto se začne, pravijo škofje, v času, ko je svet v velikem strahu, posebej še v južni Ameriki, kjer je kom. propaganda izredno močna in huda. Poziv se končuje z željo, naj bi vsi mehikanski verniki, ki so v preteklosti okusili »sladke« sadove komunizma, uresničili v vsakdanjem življenju načela socialne pravičnosti in krščanske ljubezni.

Mnogim poznani kalkutski nadškof

jezuit o. Ferd. Perier, se je s 85 leti letos najzskofiji odpovedal. Njegov naslednik je svetni duhovnik, pristni Indijec, sin bojevite rase Marathov iz Bombaya. Ta je že z velikim veseljem sprejel ponudbo nezane dobrotnice iz USA (po slovenskem

Sv. oče o „Vodniku po Rimu“

Poročali smo že v našem listu, da je izdala rimska založba »Alma Mater« na pobudo Goriške Mohorjeve družbe »Vodnik po Rimu« v slovenskem jeziku.

Mohorjeva družba je poklonila po msgr. M. Jezerniku, predsedniku »Alma Mater« en izvod sv. očetu, ki je po svojem namestniku msgr. Angelu Dell'Acqua takole odgovoril:

»Veseli me, da vam lahko sporočam, da je sv. oče z veseljem sprejel dar knjige v slovenskem jeziku "Vodnik po Rimu". Zahvaljuje se za knjigo in čestita k lepemu uspehu ter iz srca pošilja vam in vsem, ki so sodelovali pri izdaji knjige, apostolski blagoslov.«

Naš »Vodnik po Rimu« je zelo praktičen priročnik za vse obiskovalce večnega mesta. Vse znamenitosti Rima so v njem mojstrsko popisane. Dobite ga v raznih knjigarnah po Rimu, ter v Gorici in Trstu. Cena 600 lir. Poskrbite si ga, predno bo razprodan!

duhovniku), da mu pomaga vzgojiti duhovnika. Zaenkrat bengalska klima prevzvišenemu nadpastirju nekaj nagaja in ga je že parkrat položila v posteljo. Pravijo, da je bengalska klima najgrša v Indiji. Bo že res!

Lanske poplave

so samo v Indiji naredile okrog 200 milijonov dolarjev škode, misijonarju St. Porderžaju pa dva tedna mrzlice, prave prave, ko je že tedni pomagat poplavlencem. Pomagali so z obleko in denarjem, nekaj obleke je bilo iz paketov slovenskih dobrotnikov iz ZDA, kolikor je niso že prej porazdelili katoličanom. Med poplavljenici ni bilo nobenega krščanskega človeka. Delili so kar pomešano, t. j. spravili so se skupaj pripadniki raznih družb, si izbrali razne vasi in podporo delili vsem prizadetim. Ponekod je bilo treba v vodo do pasu in čez, sicer v precejšnje daljave, da so prigazili do izoliranih vasi. Misijon si je s to akcijo pridobil novih prijateljev.

Tudi kot mestni župnik — bunke na glavi

Središče candernagorskega misijonskega okrožja je mesto samo. Torej je misijonar mestni župnik. Nekako tako, kot bi imela Ljubljana (če bi ne bila krščanska) samo enega duhovnika, ki bi moral oskrbovati še 100 kv. milj naokrog! Z Ljubljano se seveda Candernago ne more meriti. To je — »poveščana vas«. Najimpozantnejša stavba (katere se tudi Ljubljani ne bi bilo treba sramovati) v mestu je cerkev. Po vsem mestu so odprti smrdljivi jarki, ob hišah negojeno grmičevje in druga nečedna goščava (ponekod, ne povsod), se po mestnih cestah podnevi poleg ljudi sprehajajo krave, koze, osli in udomačeni bivoli, ponoči vriščiijo dostikrat šakali, po gošči prežijo kače, v hiše silijo in vrtove uničujejo opice, nekatere skoraj kot človek velike. Kolikokrat so misijonarja že v beg zapodile. Veliko število mestnih hiš so navadne blatne kolibe, nekatere tako nizke, da se mora človek skloniti, ko prag prestopi. Kakor se je St. Porderžaj na podeželju dostikrat pobil, ko se je pozabil skloniti, se mu to dogaja tukaj. Ze parkrat je z bolniških obiskov prinesel domov na glavi — bunke!

Kaj si povprečen Bengalec misli o misijonarju?

Misli: 1. Da je poročen. (»Koliko otrok imate? Kje je žena?« ga dostikrat vprašajo). 2. Da se je za to delo odločil, ko se je »naužil« sveta. 3. Da izhaja iz duhovniške kaste, da je torej tudi njegov oče in so vsi njegovi bratje duhovniki. 4. Da ne zna bengalsčine. 5. Da se mu toži po rojstnih krajih. 6. Mnogi mislijo, da ga je Cerkev kot siroto vrgla in da torej ni imel poklicne izbire. 7. Mnogi tudi mislijo in nekako pričakujejo, da neposredno vidi Boga. 8. O sv. Cerkvi nimajo pojma, nagibajo se bolj k sodbi, da misijonarji vsak zase po mili volji delujejo.

Ali ni tudi pri nas veliko takih Bengalcev?

A Siva se nasmeje in reče: »Ne, Kartik, Goneš je modrejši. Dečko, sinu oče pomeni toliko kot ves svet. Medtem ko si ti frčal okrog zemlje, je Goneš očeta objezdil in s tem zmagal, ker je dokazal, da je modrejši od tebe.« Nakar je Kardik brata objel, Goneš pa od tistega časa velja za boga modrosti.

A odkod mu slonova glava? To je dobil, ko mu je zli bog Sóni (naš znanec planet Saturn) s samim pogledom glavo odčesnil. Da je ostal živ, so sneli glavo prvemu živemu bitju, ki so ga našli. Ker je bil to slučajno slon, je Goneš dobil slonovo glavo. — Kar enostavno, kajne?

Iz komunizma v krščanstvo

Kitajska je vsa v rdečem ognju. Komunistična oblast uporablja vse sile, da bi prevzgojila ljudi v pravoverne komuniste. A ne gre in ne gre, ker mnogi imajo še zdravo pamet. Marsikdo pa se je pozneje streznil, ko je videl, kakšne so posledice rdečega raja.

Ena izmed takih je mlada kitajska pisateljica Marija Yen. Napisala je knjigo z naslovom »Kitajska strže lonec z rižem« o svojem begu iz Pekinga v svobodo. Knjiga je imela izreden uspeh in so jo prevedli v več azijskih in evropskih jezikov.

Z veliko živahnostjo pisateljica popisuje v knjigi, kako je kitajska učeča se mladina s hrepenenjem pričakovala komunizem in s kakšnim neomejenim navdušenjem so ga sprejeli, ko je prišel. A popisuje tudi, kako grenko razočaranje so doživeli, ko so ga okusili. Redkokdaj je bilo študentsko življenje tako jedrnatopisano. Knjiga razkrinka veliko laž, s katero je komunizem preslepil skoro vse mlade kitajske izobražence. Knjiga se tako končuje:

»Mi mladi nismo hoteli oditi v Ameriko in Evropo. Kitajska je naša bodočnost in mi ji hočemo ostati blizu, kolikor moremo. Nismo bežali pred komunistično revolucijo in smo ostali, da bi videli posledice. In smo jih videli. Danes vemo, da so nas varali. Hoteli so, da bi se žrtvovali za njihove zmotne ideale. To zdaj vemo z gotovostjo, da bo zelo težko, da bi nas prevarali zopet.«

Marija Yen je medtem našla resnico in vstopila v katoliško Cerkev. V svoji knjigi tudi to popisuje.

Zbrala je skupino izobražencev-beguncev, da bi pobijali komunizem. Iz te skupine je zrastle podjetje za svobodo in človeške pravice med 24 milijoni Kitajcev, ki žive izven območja Mao Tse-tunga. Ustanovili so »Union Press«, tiskarsko združenje, in ona je postala glavna tajnica. Podjetje ima zaposlenih 290 izobražencev, ima lastno

(Nadaljevanje na 3. strani)

PRED MESECEM KATOLIŠKEGA TISKA

»LIST JE NAŠA SKUPNA VEZ«

Po vsem tem, kar smo pisali vsa ta leta, ali moramo spet razlagati, čemu mesec katoliškega tiska?

Vprašanje samo in vsako razlaganje je odveč, če pomislimo, koliko moralnih ruševin in razvalin je prinesel in prinaša nemo-ralni in brezbožni tisk. O tem se lahko vsakdo prepriča, zadostuje, da hodi po mestu in si ogleda razne lepake po židovih.

Brezvestni kapitalisti, lačni samo vedno novega zaslužka, organizirani brezbožniki iščejo in dobijo vedno novih oblik, da širijo bogati plod svoje brezvestne domišljije. Samo mi katoličani bomo stali ob strani v tem velikem boju!

Slab tisk postavlja v resno nevarnost naše družinsko življenje, naš narodni živelj, predvsem pa verske vrednote.

Res, nimamo velikih finančnih sredstev, nimamo raznih tehničnih priprav, smo brez velikih kadrov strokovno pripravljenih ljudi; vsega tega nimamo. Imamo pa to, kar drugi nimajo, kar oni podcenjujejo, to je ideal resnice in ljubezni ter zaupanje v Tistega, ki daje rast in uspehe vsemu našemu prizadevanju. V Evangeliju je jasno zapisano: »Brez mene ne morete nič!« In tega se mi zavedamo, zato zaupamo v njegovo vsemogočnost. Tu je skrivnost našega poguma in vztrajanja, tu vir naše moči; potem pride vse ostalo.

Ozrmo se nazaj. Ne moremo trditi, da nismo nič napravili. Ves naš tisk, vse, kar smo naredili v tem oziru, sloni na naši prizadevnosti in požrtvovalnosti.

V preteklem letu smo razvijali misel: naš tisk odvisi samo od nas. Letos pa se bo vrnila naša tiskovna akcija z novim geslom: List je naša skupna vez.

Čutimo potrebo, da se med seboj čimbolj povežemo; najprej najbližji, in potem, seveda, vsi tisti Slovenci, ki žive v raznih deželah po svetu, zlasti v Evropi.

Ves naš tisk, predvsem pa naš tednik, naj nas vsestransko poveže, ker samo združeni bomo močni.

Ta je naš letošnji cilj!

ROMAN RUS:

S poleta v Južno Afriko

II.

2. Prvo mesto, ki ste ga obiskali v Južnoafriški zvezi, je bilo torej Durban. Kakšen vtis je napravilo na vas?

Durban ima okrog 600.000 prebivalcev. Tam vlada sedaj poletje. Mesto je zelo lepo; je kakor ogromen park, poln rož. V njem so povsod moderne priljubljene stavbe. Le v pristanišču so ogromne palače. V njem je bilo zasidranih brez števila večjih in manjših ladij, povsod je bil silen vrvež. Okolica Durbanu pa nudi žalostno sliko. Kot povsod okrog velikih mest v Južnoafriški zvezi so tudi tu ločeni prostori za črnce in Indijce. Tam vladata velika revščina in zanemarjenost. V Durbanu je okrog 80.000 katoličanov. V njem je nadškofija, kjer sem bival. S škofovim avtomobilom, s katerim so me odpeljali z letališča, sem kasneje obiskal tudi misijon v Marianhill, južno od Durbanu v Zululandu, kjer deluje nemški misijonar Pfaner. Občudoval sem veliko bolnico, ki jo vodijo črne sestre, obrtne šole, gimnazijo za črnce in druge ustanove, ki jih je ustanovil omenjeni misijonar.

3. In Johannesburg? Ima značaj evropskega ali afriškega mesta?

Johannesburg ima 900.000 belih prebivalcev. Je moderno evropsko mesto. Črnci bivajo zunaj mesta kot v Durbanu in drugih mestih. Država je zanje napravila majhne enodružinske hišice, ki so vse enake. Zanje plačujejo črnci dva funta na mesec. Po 20 letih so lastniki hiš, ne pa terena, tako da jim država vedno lahko odvzame hišo. V teh črnih naseljih, ki jih imenujejo »locations«, živi danes okrog Johannesburga 300.000 črncev. Zvečer morajo vsi črnci zapustiti mesto in se vrniti v svoja črna naselja. Prav tako belci ne smejo ostati čez noč v naselju črncev. Johannesburg imenujejo mesto zlata. V njegovi okolici pridobivajo nad 70% vsega zlata na svetu. Povsod vidimo pečene griče, ki so ostanki nerabnega materiala, ki so ga izkopali iz rudnikov. Mesto leži na planoti, v višini 1500 m nad morjem. Podnebje je prijetno in milo. Johannesburg je ogromno trgovsko središče. V njem je mnogo nebotičnikov. Povsod je videti veliko blagostanje. Mesto je lepo in snažno, povsod vlada velik red. Tudi v cerkvah je čudovit red. V novi stolnici, ki sem jo obiskal, je pel bevski zbor latinsko mašo tako dovršeno, da bi se lahko kosal z vsakim pevskim zborom katere koli evropske katedrale. Jezik, ki prevladuje v mestu, je angleščina, poleg nje pa jezik Burov-afričans. Trgovine so moderne, ceste široke, po njih drve dvonadstropni avtobusi. V Johannesburgu je 160.000 katoličanov. Ima lastno škofijo.

4. Johannesburg je torej veliko gospodarsko središče Južnoafriške zveze. In Pretoria?

Pretoria, ki je oddaljena kakih 30 km od Johannesburga, pa je upravno središče Južnoafriške zveze. Tu je sedež vlade, ministrstev, poslaništev in apostolske delegacije. Mesto ima pol milijona prebivalcev. Sedanjí predsednik Južnoafriške zveze je Pforweurt. Ta vlada nad zvezo iz Pretorije. Južnoafriška zveza sama meri en milijon 223.000 km² in ima 13 milijonov 671.000 prebivalcev. Obsežnost dežele nam poudari primerjava z Italijo, ki ima samo 301.000 km² površine. Delikatnost vlade belih gospodarjev in probleme, ki jih ustvarja, pa bomo bolj razumeli, če upoštevamo, da je od skoraj 14 milijonov prebivalcev samo tri milijone belih, 9 milijonov 600.000 črnih, en milijon 360.000 mešančev, 441.000 Azijcev in Indijcev. In vsaka teh ras mora živeti povsem ločeno od druge.

Katoličanov je v zvezi 850.000. Katehumenov 40.000. Odraslih krstev je bilo v zadnjih dveh letih 25.270, otroških krstov pa 69.920. Duhovnikov deluje v zvezi 955, bratov 506, redovnic 4.618, laičnih katehistov 1699. V Pretoriji imajo veliko semenišče za vso Južnoafriško zvezo, v njem je trenutno 98 bogoslovcev. Cerkevno je Južnoafriška zveza razdeljena v štiri nadškofije (Capetown, Durban, Pretoria in Bloemfontain), 15 škofij in dve apostolski prefekturi.

Pretoria je reprezentančno mesto, v katerem je posebna diplomatska četrt z vrsto palač. Tu je tudi sedež apostolskega delegata, kjer sem bil gost v času svojega bivanja v Južni Afriki.

5. Ali bi nam lahko povedali kaj zanimivosti s tega svojega bivanja?

Med črnci v »locations«

V spremstvu funkcionarjev apostolske delegacije sem si v Pretoriji najprej z av-

tomobilom ogledal veliko semenišče, dalje katoliško bolnico in razne druge katoliške ustanove ter katedralo. Po ogledu mesta smo z avtomobilom odpotovali 20 km izven Pretorije, kjer sem si ogledal naselje črncev, ki delajo v Pretoriji in se vračajo vsak večer nazaj domov. Tudi tu je bil pogled na te hišice, ki jih je na tisoče in so vse enake, izredno žalosten. Notranjščina je bedna in zanemarjena. Le intelektualci-črnci skušajo svoje domove lepše urediti. Na zunaj itak ni dovoljena nobena sprememba. Dušnopastirsko delo je tu zelo težko. V naseljih žive črnci, ki prihajajo iz najrazličnejših krajev in govore najrazličnejše jezike in narečja. Za 150.000 črncev je samo en misijonar in dve redovnici, ki mu pomagata pri njegovem delu. Redno dušnopastirsko delo je skoro nemogoče. Duhovnik samo spoveduje in deli zakramente. Zanimivo je, da črnci-pogani žele, da bi imeli tudi oni katoliški pogreb in bi bili pripravljeni za to plačati, kolikor bi kdo zahteval. Tam je navada, da pokojnikovo truplo prepeljejo v cerkev in ob njem molijo vso noč. Tudi pogreb sam napravijo zelo slovesno. V teh naseljih je mnogo možnosti za spreobrnenja, toda manjka misijonarjev.

V rudniku diamantov

Nadaljnja zanimivost, ki sem jo videl, je diamantni rudnik, ki je 25 km oddaljen od Pretorije. V njem je zaposlenih 1.800 rudarjev; to so črnci, ki sklenejo z lastniki kupno pogodbo za dobo 4 mesecev. Vso to dobo ne smejo zapustiti rudniškega predela. Vstop v rudnik je dovoljen samo na podlagi posebne dovolilnice, Rudniki kopljejo 1.000 m globoko pod zemljo. Z dvigali in s stisnjanim zrakom jo spravijo na površje, kjer jo nalože na vrsto tekočih trakov. Strokovnjaki pregledujejo vsak košček rude in tisto, kjer ni videti nobenih diamantnih drobcov, prelože na sosednji tekoči trak, ki odnese to rudo med odpadke. Ruda z diamantnimi drobcami pa po tekočem traku pride v številne mline, kjer drobe, močijo z vodo in očiščujejo. To mokro maso spuščajo po višjih stopnicah, ki so namazane s posebno maščobo. Mokri pesek spolzi na tla, dočim suhi diamantni drobc ostanejo na

maščobi. Te drobce poberejo hkrati z maščobo in odnese v nadaljnjo obdelavo. Obdelane diamantne drobce shranijo v ogromnih blaginjah, ki se nahajajo v posebnem zamreženem in zavarovanem prostoru. V blaginjah je bilo videti veliko število diamantov najrazličnejših velikosti, ki predstavljajo ogromno premoženje. Razumljivo je, da delavce po preteku službenega roka, predno zapuste rudnik, temeljito preiščejo in jih pregledajo s posebnimi žarki.

Nedavno se je zgodilo, da je nek delavec v zavrnjeni rudi našel razmeroma velik diamant. Izročil ga je upravi, ki mu je za njegovo poštenost plačala dvojno vrednost diamanta. (Konec prihodnjic)

DO ZADNJEGA ZDIHLJAJA (Fino all'ultimo respiro)

Film je dobil nagrado za najboljšo režijo na letošnjem filmskem festivalu v Berlinu. Po mnenju kritikov je to najzgovornejši predstavnik »novega vala« (nouvelle vague). Režiser je mladi Jean Luc Godard, njegova sodelavca za scenarij in režijo sta Truffaut in Chabrol.

Ce so filmi, kot so »Prehod Rena« in »Do zadnjega zdihljaja«, najboljši, kar premore francoska kinematografija, potem moramo reči, da je padla precej nizko na svoji etični ravni. V tem filmu govori Godard o ljubezni in o smrti. Glavni junak, ki ga igra Jean Paul Belmondo, je človek brez vsakršnih principov, ki živi izven družbe, v stanju euforične anarhije, nekako svojevrsten nadčlovek. Ko nazadnje najde smrt, jo sprejme čisto hladno in se niti v tem trenutku ne porodi v njem kako čustvo. Prav »do zadnjega zdihljaja« ostane to, kar je bil skozi vse življenje: človek brez slehernih etičnih načel, ki se ne ustavi niti pred umorom in se ga nesreča sočloveka ne dotakne. Njegovo obnašanje napram smrti je popolnoma ravnodušno, kot bi ta bila katekolski navadno dejanje. Očividno smo v

tem filmu pred materialistično in skeptično filozofijo, ki hoče zabeliti s sladkim, kar je v resnici grenko; nekakšno pravilo za življenje brez bolečin in za prav tako smrt, da se brez vsake notranje drame sprejme življenje, kakor pride. Če je s tega vidika film amoralen, je z druge strani tudi nemoralen: glavni junak se vede popolnoma ravnodušno pred zločini, kot so umor, tatvina in sploh nepoštenost. V filmu je popolno pomanjkanje moralnega zakona, junaki živijo proti vsakemu socialnemu in etičnemu načelu. Življenje vzamejo kot vsakdanjo eksistenco in ga smatrajo kot lahko igro, s katero lahko počnejo, kar hočejo. To so ubogi človeški tipi, prazni v svoji notranjosti in neobčutljivi pred sleherno človeško dramo. Toda ni samo njih notranost prazna; tudi po svojem razumu so to puhli junaki. Njihovi pogovori so naivni in dolgočasni, brez trohice inteligence. Živijo svoje prazno in nesmiselno življenje, a nimajo pojma, kaj pravzaprav delajo na tem svetu. In taki ostanejo prav do konca. Čeprav se celotno dejanje filma odigrava pri belem dnevu, v živahnem vrvežu pariškega življenja, je vse tako temno in brez žarka luči. Ako naj bi ta film zrcalil današnjo mladino, potem bi morali reči, da ni zanjo več nobene pomoči, da je padla že pregloboko in je ne more več nihče rešiti.

Kako neki si je mogla francoska kinematografija zaslužiti letos kar dve nagradi, je popolnoma nejasno. Vsekakor je slab znak, če dobijo nagrado taki filmi, ki prikazujejo zlo, a nočejo najti zanj nobene rešitve, ne dajo najmanjšega žarka upanja, nasprotno: po svoji vsebini so temni in črnogledi in s te mračne poti ne najdejo nobenega izhoda.

Film je prepovedan.

Mira

Med trnjem in osatom

Pisali smo resnico

Tržaško Delo, glasilo KPI za Slovence v Italiji, je dne 2. dec. 1960 prineslo daljši članek na naš račun. V članku trdi, da mi potvarjamo dejstva in se lažemo, ker smo dne 3. nov. prinesli članek, v katerem pojasnjujemo, da komunisti v Trstu nimajo razloga se pritoževati zaradi zapostavljanja od strani Radia Trst A, ker takega zapostavljanja med volitvami ni bilo, v nasprotju s tem, kar je Delo trdilo. Zaradi tega nam sedaj glasilo KPI v Trstu očita lažnivost.

Toda v čem smo govorili neresnico? Dejstva, ki smo jih navedli, drže trdno in jih Delo ni ovrglo. Kar se tiče drugih pritožb zoper Radio Trst A, ki jih Delo prinaša, ne spadajo k stvari in zato tudi ne k našemu članku. Zaradi tega laž ni na naši strani, temveč ostane na strani Dela in njegovega uredništva.

Tovarišem pri Delu pa povemo ob njih veselju, da so ljudje v še večji meri kot prej volili zanje, da ni nobeno pričevanje za resnicoljubnost komunistov, in njih časopisov, če ljudje volijo KPI. Ker citirajo zoper nas Evangelij, jih opozarjamo, da stoji pisano v Evangeliju, da so ljudje verovali farizejem in njih obljubam, Kristusa, Resnico samo, so pa na križ pribili.

To delajo danes naši ljudje, ko volijo KPI: verjamejo novodobnim farizejem, Resnico = Kristusa in njegovo nevesto Cerkev so pa pripravljene zopet na križ pribiti, kot so storili njih tovariši, kjer so zavladali. Toda naj eni in drugi ne pozabijo na pričevanje Evangelija, da je križana Resnica iz groba vstala in preganjana Cerkev osvojila cel svet, farizeji in z njimi Judje so pa doživeli konec Jeruzalema in svojega naroda.

Pri novem delu

Prišel sem komaj iz bolnišnice, (oktobra 1946), ko me je prišel iskat neki delavec, ki je delal pri kruhu. Ponudil mi je delo v »hljeborejzki«, to je, kjer so rezali kruh za jetnike. Moje delo naj bi ostajalo v tem, da bi pazil na snago in na kurjavo. Lahko si predstavljate, da sem to delo rad sprejel. Delati pri kruhu s tisto lakoto, ki smo jo mi takrat imeli, to je bila nadvse lepa stvar.

»Hleborezec« je bil še zelo mlad, odprtega obraza, močan, z majhnimi pretkanimi očmi. Bil je še zelo malo časa v taborišču in kar čudno se nam je zdelo, kako da so ga že takoj v začetku postavili na tako zavidljivo mesto. Pravega pa ni nihče vedel povedati. Sprva me je vi-

DAROVA

Za Mladinski dom v ul. Scorcola, 26: P.C. 6.000; B.H. 5.000; N.L. 3.000 lir.

Za Alojzijevišče: M.A., Gorica 15.000; P.L., Sovodnje 1.000; N.N. 2.500; T.A. 1.000 lir. — Bog povrni obilo!

Za Katoliški dom: Marijina družba v Gorici ob 10 letnici smrti voditelja msgr. Mirka Brumata 10.000; dr. F. I. 10.000; B. F. 5.000; D. I. 4.000; N. N. 3.000; M. M., Rim 5.000; N. N. družbenica 10.000; N. N., Gorica 10.000; N. N. 10.000; N. N. 5.000; N. N. 5.000; N. N. 1.000; N. N. 500 lir.

Za Katoliški glas: N. N. ob zlati poroki 1.000 lir.

Za Marijinašče: Vsem je splošno znano, da se na Tržaškem vršijo štirikrat na leto zbirke za semenišče in za Marijinašče. Italijanski verniki zbirajo javno svoje darove za semenišče, slovenski verniki pa za Marijinašče. To se praktično vrši že deset let. V zadnjih jesenskih kvartah so slovenski verniki darovali sledeče vsote: Rojan: 20.000 lir, Sv. Anton: 24.000 lir, Škedenj: 12.000 lir, Sv. Vincenc: 20.000 lir, Sv. Ivan 12.417, Sv. Jakob: 17.282 lir, Barkovlje: 5.675 lir, pri salezijancih: 3.500 lir, Opčine: 23.000 lir, Sv. Križ: 10.220 lir, Katinara: 7.750 lir, Dolina: 4.045 lir, Bazovica: 3.580 lir, Boršt: 3.590 lir, Mačkovoje: 3.100 lir, Trebče: 3.050 lir, Boljunc: 2.500 lir, Kontovel: 4.000 lir, Prosek: 6.000 lir, Ricmanje: —, Repentabor: 1.800 lir, Sv. Ana —, Zavlje —, (črtica ob nekaterih krajih pomeni, da zbirka še ni bila oddana).

Vsem številnim dobrotnikom, ki so se spomnili Marijinašča ob jesenskih kvartah, naj dobri Bog po Srednici vseh milosti bogato poplača! — V tem tednu (zimске kvatre) se zopet vrši zbirka v isti namen za dijake v Marijinašču in za enega našega bogoslovca v semenišču. Prosimo vse rojake dobre volje, naj naredijo po svoji lepi navadi, drugi pa naj se pridružijo.

Družbenica iz Trsta 25.000; dve družini z Opčin skupno 11.500; dobrotnika iz Doline 1.000; Marijina družba iz Trsta (ul. Risorta) 20.000 lir. — Vsem našim dobrotnikom po Mariji dobri Bog povračaj!

Ravnateljstvo

Podpora Alojzijevišču

Vlada v Rimu je na prošnjo vodstva Alojzijevišča v Gorici in priporočilo g. prefekta odobrila temu zavodu posebno podporo od čistega dobička Loterije v Monzi. Podpora znaša 0,44%. Za to uvidevnost ital. vlade se vodstvo zavoda iskreno zahvaljuje, zlasti ker se nudi številnim dijakom znatno zniženo vzdrževalnino.

Iz komunizma v krščanstvo

(Nadaljevanje z 2. strani)

tiskarno ter izdaja knjige, revije, liste, zlasti za mladino. Vzdržuje časničarsko agencijo, vodi zavod za vzgojne, socialne in druge probleme ter nad deset knjigarn v južno-vzhodni Aziji.

Namen Marije Yen in njenih sodelavcev je svobodna, demokratična Kitajska. Zato se bori proti komunizmu za svetovni mir. Pisateljica veliko potuje in predava svojim rojakom o obličju komunizma, kot ga je sama doživela.

V Hong-Kongu ji je Cerkev zaupala novo poslanstvo: postaviti v službo vere svoje pisateljske zmožnosti za Kitajce, ki živijo v južno-vzhodni Aziji. Zato je začela v Rimu triletni študij bogoslovja za laike, da bo laže pripeljala še druge Kitajce h Kristusu.

kal, toda kmalu je postal prav domač. »Zvedel sem, da ste duhovnik,« je začel, »in zato sem si mislil, da bi ta delikatna služba bila kot nalašč za vas, kajti jaz tukaj potrebujem poštenega človeka, na katerega se lahko zanesem. Kdor pa veruje v Boga kot vi, ne more biti nepošten. Tudi jaz verjem v Boga, veste? Ne poznam sicer vere, toda verujem tako, kako bi rekel, iz naravne potrebe. Moja mati je zelo verna; toda mi smo vzgojo dobili le v šoli: tam pa, če so nam kdaj o veri govorili, so govorili le z zasmehovanjem. In zato se nikor ne čudite, da o tej stvari ne vem več ko toliko.« »Bodite brez skrbi,« sem mu odvrnil; »poznani verški položaj v Sovjetski zvezi in se ničemer ne čudim. Nasprotno, še zadovoljen sem, če imam priliko, da katerega v veri poučim.« »Mene boste prav lahko poučili,« mi je tedaj dejal Volodja, (tako so ga imenovali), »meni ugajata pravica in resnica.«

To je bil moj prvi pogovor s tem hleborezcem in mi je napravil kar dober vtis. Sicer pa bomo tega Gorjačeva srečali pozneje. (se nadaljuje)

Crnsko naselje »locations«, pri Johannesburgu. V takih, od belcev povsem ločenih naseljih, živijo vsi nebeli prebivalci v Južni Afriki

Vohun iz Vatikana³¹

Po spisu o. Petra Leonija prir. Mariza Perat

Medtem se je znova začela bližati zima in z njo lakota in mraz.

Zdaj je bilo treba začeti s trdim delom sekanja dreves v zamrzlih, ledenih gozdovih. Upal sem, da mi bo ta trud prihranjen in da me ne bodo poslali na to delo, kajti prej sem en teden ležal v bolnišnici v taborišču. Toda česa ni bilo zmožno nečloveško postopanje naših mučiteljev? Saj sem moral več kot »enkrat gledati, kako so morali na to težko delo jetniki, bolj podobni okostnjakom kot pa živim ljudem. In mnogokrat sem tudi videl, kako so zvečer koga prinesli na nosilnicah, ker je na delu omagal.

Toda Gospod je čul nad menoj. In zato sem dobršen del zime prebil v taborišču pri drugih delih. Vendar pa je tudi tista zima bila težka, posebno ko sem tudi jaz moral začeti hoditi v gozd na delo; ob takih prilikah sem včasih mislil, da bom vsak hip podlegel.

Šli smo že proti koncu februarja leta 1947. Zima je bila še vedno kruta. Kakih dvajset ujetnikov nas je vsako jutro šlo v gozd podirati drevesa. Hodili smo 5 km daleč, po snegu. Za nami pa so kričali stražniki in nam grozili, če smo šli za korak iz tira. Nato pa smo sedem ali tudi osem ur sekali in prenašali drevesa skozi goz do železnice.

Spominjam se še dobro naslednjega prizora: Nekega dne smo delali več kot navadno. Medtem nas je doletela noč in seveda vodja se je bal, da bi kdo ne ušel. (Sicer pa kdo bi si bil upal v tisti visoki sneg?) Zato je poslal v taborišče po druge straže. Medtem smo mi eno uro ali več čakali na snegu, zamrzli, lačni in trudni, da so prišle še ostale čete z nekaj psi. In zdaj je bilo celo pot treba poslušati surovo krčanje straž in besno lajanje psov. Mi pa smo komaj hodili, oziroma smo se vlekli dalje. Bili smo tihi, samo vsako toliko je bilo slišati vzdih katerega izmed nas k Onemu, ki je edini videl in razumel naše gorje.

Sredi meseca marca smo začeli čistiti tračnice. Slabo je pri tem delu bilo to,

Sveti Miklavž v dvorani Brezmadežne

Na praznik sv. Miklavža popoldne se je dvorana Brezmadežne na Placuti napolnila z goriškimi šolskimi otroci. Vsi so nestrno pričakovali sv. Miklavža in seveda tudi darila. Letos je za miklavževanje oskrbel odbor Marijine družbe in prav lepo pripravil ves spored. Deklice iz Vrta in oratorija so kot angelčki lepo odigrale nekaj odlomkov iz spevoigre Miklavž prihaja. Za njimi so nastopili še mali hudički, gojenci iz Alojzijevešča. Otroci so se kar oddahnili, ko je končno dobri sv. Miklavž s svojim prihodom pomiril dirindaj hudičkov na odru. Sv. Miklavž je obdaril prav vse otroke in najbolj potrebni so dobili tudi obleko in obutev, za kar se tu iskreno zahvaljujemo našim zavednim goriškim trgovcem iz Raštele.

Druge vrste miklavževanja pa je bilo po nekaterih naših vaseh, kjer je prišel le »Miklavž« in zato je razumljivo, da je zaključil svoje obdarovalce s plesom. Tako v Doberdolu, Standrežu in Pevmi.

Veličasten sprejem v MD na praznik Brezmadežne

Letošnji praznik Brezmadežne bo za goriško Marijino družbo nepozaben dan najlepših spominov. Prvič v svoji več kot 50 letni zgodovini je sprejela v svoje vrste tudi naše goriške žene in matere, poleg deklet in otrok. Ta slovesni sprejem se je vršil v goriški stolnici, ker bi bila cerkev sv. Antona premajhna za tak množični sprejem. Pozdravni govor je imel msgr. Lojze Skerl iz Trsta. Povdaril je pomen praznika Brezmadežne in pomen božje milosti za vsakega posameznika. Sledil je lep obred sprejema. Najprej so pred oltar stopile najmlajše cvetke in bile sprejete v Marijin vrtec. Za njimi je 12 večjih deklic stopilo med novinke in nato še 6 novink med družbenice. Tako je goriška katoliška mladina izpričala svojo vero in svojo ljubezen nebeski Gospe. Ni se nam bati bodočnosti, dokler imamo med nami take otroke in tako mladino. Marija zmaguje v vseh časih in, kjer je hudobija največja, tam je Marijina zmaga najbolj gotova. Sprejem je izvršil msgr. Lojze Novak ob asistenci p. Fidelisa, č. g. Zalatelya in č. g. voditelja. Sprejel je nato še goriške žene in matere, ki so zavzele ves prostor pred oltarjem. Kar 23 jih je bilo sprejetih v Marijino družbo. Bil je to nadvse ganljiv prizor, ko so krščanske žene izrekle Mariji svoje povesčenje in ji izročile sebe in svoje drage. Prepričani smo, da se bodo prihodnje leto na praznik Brezmadežne še nove žene in matere želele posvetiti Mariji v njeni družbi.

To je bil res dan zmagoslavja za Marijo brezmadežno, dan zmagoslavja tudi za našo Marijino družbo. Novospreditim članicam iskreno čestitamo in jim želimo obilo blagoslova na njihovi svetli poti.

Proslava v domu Brezmadežne

V nedeljo 11. decembra pa smo v domu Brezmadežne na Placuti imeli lep družinski praznik, s katerim smo počastili novo sprejete članice. Z drugim delom pa smo se spomnili pokojnega voditelja msgr. Mirka Brumata ob desetletnici njegove smrti.

Po pozdravnih besedah tajnice MD so nastopili angelčki z ljubkim rajanjem. Dramski odsek MD pa je pripravil pretresljivo tridejanko »Marijin otrok sem«. Igra je bila tako dobro naštudirana in tako lepo podana, da je izvabila v vseh gledalcih solze ganotja.

V drugem delu proslave je najprej na-

Zveza slov. katoliške prosvete v Gorici vabi na

BOŽIČNO PROSLAVO

ki bo na praznik sv. Stefana v goriški stolnici ob 15. uri.

Vabljeni vsi duhovniki štandreškega dekanata, cerkveni zbori in vsi verniki.

stopil zbor MD, ki nam vse nedelje in praznike tako lepo prepeva v goriški stolnici. Pozneje je sam msgr. Velci izjavil, da je to najboljši stolniški zbor. Zapel je tri pesmi iz bogate zakladnice pokojnega voditelja msgr. Brumata.

Najslovesnejši trenutek pa je bil, ko je

stopil na oder sam stolniški župnik msgr. Velci. Najprej se je oprostil, da ne more govoriti v slovenščini, kakor bi rad. Nato pa je začel svoj govor v italijansčini, kar pa ni nobenega niti najmanj motilo. Njegove besede so bile tako polne ljubezni in razumevanja, tako očetovsko dobrohotne, da se skoro nismo zavedli, da ne govori v našem jeziku. Povedal nam je toliko lepega in nam še neznanega iz življenja pok. msgr. Brumata, da je res škoda, da tega govora niso slišali vsi, ki so pokojnega msgr. Brumata poznali in cenili. Življenje je pok. msgr. Brumata združilo z msgr. Velcijem že na univerzi v Innsbrucku in kmalu v skupni službi v goriški stolnici. Zato ni čuda, če sta se tako dobro poznala in tudi ujemala.

Zelo smo hvaležni stolniškemu župniku msgr. Velciju za to njegovo toplo pozornost, za njegovo tako prijetno besedo. Upajmo, da bo že prilika nanesti in da ga bomo še slišali kdaj na našem odru.

Nedeljska proslava je zapustila v vseh najlepše in nepozabne vtise.

ljenju in smrti Kristusovi, je med drugim rekel, da nam govori zadnjikrat.

Tudi na Kristusov Vnebohod ob priliki prvega sv. obhajila je potožil otrokom: — Vi ste zadnji, ki sem vas pripravil k božji mizi. Na praznik vseh svetnikov popoldne pri govoru o smrti in o dušah v vseh istotako. Zadnja nedelja je bila zanj med nami ravno zahvalna nedelja 6. novembra. Tudi to pot je rekel, da nam zadnjikrat govori, kot je bilo na žalost tudi bridka resnica. Isti dan popoldne je imel še zahvalno uro molitve in še zadnji blagoslov z Najsvejšim. Nastopil je nato zadnji teden njegovega življenja, imel je še tri tihe in eno peto sv. mašo z viljami in to tisto jutro, preden ga je napadla zavratna bolezen doma v župnišću in mu vzela najprej besedo; nato ga je v soboto 12. novembra ob 1.40 zjutraj dobri Bog poklical k sebi iz tega zemeljskega trpljenja v večno veselje, kjer naj ga obilno poplača za vse, kar je dobrega storil vsem.

Sedaj pa še nekaj o njegovih naukih za rešitev duš. Vsako nedeljo in praznik je imel pri prvi in drugi sv. maši lepe in dobre govore, popoldne pred blagoslovom pa razlago krščanskega nauka. Zadnje čase, ko so mu noge opešale, je, sedeč pri obhajalni mizi, lepo in preprosto učil božje resnice. Kljub temu da je bilo večkrat malo ljudi, je rad ponavljal, da mora napraviti svojo dolžnost kot dušni pastir. Vsak dan zjutraj pred sv. mašo je skraj celo uro v cerkvi molil in čakal grešne duše. Bil je tudi pravičen in pošten; vse, kar je dobil v dar ali v miloščino, je prav porabil za cerkvene potrebe. Ob koncu leta je podal točen obračun stroškov in dohodkov med letom. Bil je tudi dober in glasen pevec, kot je malo takih med nami. Naj sedaj prepeva tam gori v nebeskem zboru med angeli in svetniki na vekomaj.

Ob tej priliki še najsrčnejša hvala čč. duhovnikom ter vsem onim, ki so prišli od blizu in daleč ga pospremit na njegovi zadnji poti ter so mu tako izkazali čast, katere je bil res vreden. Pa tudi za molitve in sv. maše, ki so njemu namenjene. Vsem, prav vsem Bog plačaj!

Na rojstvo pok. g. župnika 4. 12. 1960.

Zalujoča župnija Boršt

Mačkowlje

Sedaj pa je čas, da se tudi izve kaj z naše strani. V vasi kuhamo žganje in v kratkem začnemo še s prešanjem grozja. Toda to ni važno, da bi bilo potrebno objavljati v časopisu. Imamo dovolj drugih skrbi in težav. Volitve so za nami. Spadamo v dolinsko občino, kjer nas dobro poznajo, a na žalost le pred volitvami. Takrat je polno obljub, ko pa so volitve za nami, pozabijo na nas. V občini smo dobili zopet starega župana, a želimo si, da ne bi šlo vedno vse po starem tudi v občinski upravi. Najprej si želimo, da bi vendar asfaltirali cesto v našo vas. Cesta je pokrajinska in je v deževnem času v takem stanju, da se naši vespisti, motoristi in avtomobilisti naravnost boje ovinkov, v takem stanju so. Torej asfaltirano cesto v našo vas! Sedaj pa je vrsta na občini. Občina Dolina sicer kar dobro skrbi za Dolino, na nas pa pozablja. Po sredi naše vasi vodi cesta, ki je sedaj v deževnem vremenu obupna. Vse ena sama mlaka in blato. Za to cesto mora skrbeti občina, pa se za to ne zme-ni. Pa imamo še eno zahtevo. Cesta ali boljše pot od naše šole na Prebenek je taka, da prihajajo otroci iz Prebeneka vsi blatni v šolo in iz šole. Tudi za to pot mora skrbeti občina, pa izgleda, da sploh ne ve, kje je ta pot. Starši otrok iz Prebeneka zahtevajo, da se to uredi. Zlasti veliki reveži so naši najmlajši, ki hodijo v Mačkowlje v vrtec. Ti reveži morajo materam na ramena, da lahko pridejo do svojega vrta in potem v hrib nazaj domov. Hvaležni smo, da imamo vrtec, toda po taki poti v vrtec je pa le prehujo. Torej tudi tukaj popravilo. Pa še eno popravilo je potrebno. Šolsko dvorišče je v blatu, ker je tik za šolo potok, ki se izteka preko šolskega dvorišča, in je potrebno tudi to popraviti. Čudimo se, da tega niso uredili takrat, ko so zidali šolo. Popravila je potrebna tudi naša nova šola. Upamo, da vodi občina račun tudi o tem. Pa še nekaj. Zagotovili so nam, da bodo odprli za nekaj mesecev šolsko kuhinjo, kjer bodo dobili najpotrebnejši otroci toplo kosilo. Toda ali bodo res dobili le najpotrebnejši? Za lansko leto ne moremo reči, da je bilo tako. Revnejši so bili izključeni, nepotrebni pa so bili deležni kosila, kar je zbuvalo nezadovoljstvo. Letos naj se v tem oziru popravi, kar je bilo napak.

Najbolje pa bi bilo, da bi dobili v najbolj mrzlem mesecu vsi otroci v šoli toplo hrano in ne bi bilo nobenih prerekanj. Magari samo mesec dni šolske kuhinje, pa takrat za vse in v zadovoljstvo vseh.

Zveza slovenske katoliške prosvete iz Gorice JAVLJA, DA BO PONOVIŠTE IGRE

DOMEN

DNE 18. DECEMBRA OB 16.30 V DVORANI BREZMADEŽNE NA PLACUTI 18

Prizor iz igre »Domen«

Letni shod KA

V malem Verdijevem gledališču je imela v nedeljo 11. decembra tržaška KA svoj letni shod. Udeležba je bila zelo številna. Shod je otvoril odvetnik Sardos-Albertini, predsednik KA, ki je orisal delovanje KA v minulem poslovnem letu in velik pomen laičnega apostolata, ki je glavni namen KA. Za njim so govorili predsedniki raznih odsekov KA, ki so orisali delovanje članov na raznih poljih. KA ima danes prost vstop v vse kategorije delovnega ljudstva, med delavce, industrijce, uradnike, dijake, umetnike, na polje tiska in vse kulture sploh. Zato so tudi naloge članov KA velike in včasih težke.

Svoj govor je imel tudi župan Franzil. Shod je zaključil tržaški škof Santin, ki je podčrtal pomen laičnega apostolata.

Miklavževanje v Marijanišču

Naša dvorana je praktično samo enkrat na leto premajhna in to je na Miklavžev večer. Lansko leto je bil pred odrom skoro kaos, letos pa takole samo premoleda. No in kakšen je bil Miklavž in njegovo spremstvo? Škoda, da niste videli! Angelci so bili v svojih mičnih prizorih

skoro plašni, mali dvanajstletni hudički pa so vzeli stvar zelo zares, zlasti dva doslej neodkrita talenta. Je pač to žalostno leto 1960 in še ob Miklavžu se vidi, kdo ima v tem času močnejšo besedo na svetu. Miklavž sam pa je bil dobre volje, tako dobre volje, da je pripravil openskega g. kaplana, ko mu je dal darilo, da je na odru pred polno dvorano imenitno zapel ono dobro znano »Če bi jaz bil vaš župan...« Vsi številni otroci so bili obdarovani po zaslugi župnije in zavoda.

Tržaški slikar razstavlja v Stuttgartu

Tržaški slikar in grafik prof. Avgust Černigoj je pretekli teden otvoril osebno razstavo v Stuttgartu v Zahodni Nemčiji. Razstavil je 14 olj in 11 grafik svoje produkcije. Razstava bo odprta do 21. decembra.

Pismo iz Boršta

Dragi Katoliški glas!

Prav poredkoma se oglašamo iz naše vasi, pa sprejmi sedaj daljši dopis, v katerem Ti pišemo o našem čast. pok. gospodu župniku Frančišku Malalamu.

Najprej o njegovi skrbi za našo cerkev. Poskrbel je in tudi veliko sam prispeval za sledeča dela: novo streho na zvoniku, prelitle dveh zvonov in nakup enega novega, novo uro, dve novi veži pri cerkvenih vratih, prebelitev notranjosti cerkve, nov tabernakelj in njegovo zadnje delo je bila naročitev novih orgel, katerih pa na žalost ni dočakal, še manj pa slišal. Njegov namen je bil še preskrbeti nov krstni kamen in razna druga dela. Za vse to je prispeval s svojimi lastnimi prihranki. Zanimal se je tudi za popravilo cerkvice sv. Lovrenca na Jezeru, katera spada pod župnijo Boršt.

Kako je bil vedno pripravljen na smrt, posebno pa v zadnjem letu življenja, nam pričajo naslednje vrstice. Ze pred štirimi leti, ko je bil sveti misijon v Borštu, je rekel, da je to zadnji v njegovem življenju. Letos na Novo leto je ravno tako rekel, da je zadnje njegovo voščilo, tudi na veliki petek, ko nam je govoril o trp-

ZLATA POROKA V GORICI

Zlato poroko sta praznovala verna goriška Slovence Korsič Silvester in njegova žena Jospina. Pred petdesetimi leti sta si v cerkvi sv. Vida na Placuti obljubila večno zvestobo. G. Korsič je po rodu iz Solkana, njegova žena iz Ozeljana. Priden delavec-mizar, si je na solkanskem polju zgradil hišico, kjer se danes živi. Ostala sta zvesta Bogu in narodu in v tem duhu vzgojila tudi sina Cirila. Sedaj vzgajata že nov rod vnukov. Še vedno čila in čvrsta se pridno udeležujeta naših skupnih verskih pobožnosti.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Radio Trst A

Teden od 18. do 24. decembra 1960

Nedelja: 10.00 prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 11.30 Oddaja za najmlajše: »Vilinja mati«. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... Kronika tedna v Trstu. — 14.45 Dolinski trio. — 17.00 »Nerina in njene zvijače«, dramatisirana zgodba. — 21.00 Iz zakladnice slovenskih narodnih pesmi: (12) »Adventno pričakovanje«. — 21.30 Mozart: Kvintet za klarinet in godala v A-duru, K. 581.

Ponedeljek: 18.00 Znani sodobniki: »Arhitekt Buckminster Fuller«. — 19.00 Znanost in tehnika: »Novi tipi Hover vozila«. — 20.30 Jules Massenet: »Werther«, opera v štirih dejanjih.

Torek: 18.00 Radijska univerza: Cudovitosti rastlinstva. — 19.00 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 22.00 Pot v umevanje sodobne poezije: (5) »Mal-larmé - stvaritelj čiste poezije«.

Sreda: 18.00 Dragoceni kamni. — 18.30 Schubert: Šimfonija št. 5 v B-duru. — 19.00 Zdravstvena oddaja. — 20.30 »Antigona«, tragedija v enem dejanju. — 22.00 Janaček: Slovanska maša za soliste, zbor, orgle in orkester.

Četrtek: 18.00 Radijska univerza (11) »Kemoterapija pred novimi problemi«. — 18.30 Slovenski samospeli: »Tržaški skladatelj - Delak, Merkl in Sancin«. — 19.00 Širimo obzorja: (6) »Zgodovina Mohenja Dara«. — 20.30 Simfonični koncert orkestra Tržaške filharmonije.

Petek: 18.00 Etnografski zapiski: (12) »Na obalah jezera Titicaca«. — 19.00 Sola in vzgoja: »Božič naj družji naše družine«. — 21.00 Umetnost, književnost in prireditve v Trstu. — 21.20 Koncert operne glasbe.

Sobota: 15.30 »Zbogom, drevesce«, igra v 3 dejanjih. — 18.00 Radijska univerza: (6) »Po Dunajskem kongresu«. — 19.00 Pomenek s poslušalkami. — 19.20 Božični motivi. — 20.40 Zbor »Jacobus Gallus«. — 21.00 »...in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje...«. — 23.30 Sveta noč. — 24.00 Božična polnočnica iz farne cerkve pri Sv. Jakobu v Trstu.

★ PASTIRČEK za december je izšel ★

OBVESTILA

SKAD - Trst in Slovenska dijaška zveza priredita študijski tečaj za izobražence v dneih od 27. do 30. decembra v dvorani v ulici Risorta, 3. — Predavali bodo: msgr. dr. Janez Vodopivec, profesor na Propagandi v Rimu in član pripravljalne komisije za vesoljni koncil; dr. Stanko Janežič in g. Franc Prijatelj iz Rima. — V naslednji številki bomo objavili podroben spored.

KOLEDAR Marijanišča in Alojzijevešča kakor tudi nova knjizica o sv. krstu (Knjizice št. 14) se dobi pri Fortunatu v Trstu, na Opčinah, v Gorici in na upravi Kat. glasa ter v Kat. knjigarni. — Priporočamo.

MARIJANIŠČE NA OPCINAH priredijo v sredo 21. decembra »Slovenski kulturni večer«. Začetek ob 8. uri. Openci, pridite!

POLITICNI PREGANJANCI! V Gorici deluje odbor za politične preganjance na Travniku št. 17 I. nad. v prostorih socialdemokratske stranke in uraduje vsak četrtek od 10. do 12. ure.

SINDIKAT SLOVENSKE SOLE v Trstu obvešča svoje članstvo, da se bo redni letni občni zbor vršil v nedeljo 18. t. ob 8.30 v risalnici Višje realne gimnazije v ulici Lazzaretto Vecchio 9/II levo. Dpni red običajen. Odbor

LISTNICA UREDNISTVA
J. S., Trst - Hvala za Vaš prispevek. Priporočamo se še za naprej.

SOCIETA' CATTOLICA DI ASSICURAZIONE

— Ustanovljena v Veroni 1. 1896 —

--- Kapital in rezerve 7 milijard lir ---

Zavarovalnica vam nudi pod najboljšimi pogoji zavarovanje proti točli požaru, tatvini, prometnim nesrečam. Obrnite se na Glavno agencijo v Trstu, ulica S. Nicolò 7 - Tel. 24-136.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpeca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 790 davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik. Tiska tiskarna Budin v Gorici